# Skandinaviens Stjerne.

## Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 9. Den 1ste Februar 1890. 39te Aargang.

## Geografisk Vidnesbyrd om Mormons Bogs Sandhed.

(Fra »The Juvenile Instructor«.)

(Fortsat fra Side 119.)

XII.

### Slutning.

Det vil blive erindret at Mormons Bog ofte hentyder til den Skik, at nedgrave Penge og Skatter i Jorden, som existerede blandt Amerikas Urindvaanere. Denne Skik er endnu brugelig blandt de amerikanske Indianere, men fornemmelig i Mexiko. Charney siger: „De holde meget af Penge og ere begjærlige efter at samle og nedgrave dem i Jorden . . . Denne Drift hos dem grænser næsten til Fanatisme; om en Mand finder en Skat i Jorden saa vil han nedgrave den igjen med største Forsigtighed, og det vilde aldrig falde ham ind at gjøre Brug af den, og om han skulde have en fortrolig Ven, som ogsaa blev indviet i denne Hemmelighed, saa vilde denne hellere udsætte sig for alvorlige Lidelser, end som at forraade sin Ven."

Der ere ogsaa andre Skikke og Traditioner iblandt de forskjellige Stammer, som tyde paa at Erindringen om Tildragelser blandt det nephitiske Folk er opbevaret. Mayaerne havde et Tempel indviet til Izamna, som Traditionen paastaar var Grundlæggeren af deres Rige. „Til ham førtes", siger Lizana, „de Syge, de Halte og de Døde, og han helbredede dem, samt opvakte de Døde ved at røre ved dem med sin Haand". Mayaerne brugte ogsaa at døbe, og paa samme Tid anraabte de Herren om at aftage den Synd som var fra Verdens Begyndelse, saa at den døbte Person maatte blive født paany.

Nogle af de amerikanske Stammer bevarede en Tradition om forskrækkelige Ulykker, naar „Jorden bævede af frygtelige Jordskjælv, og Havets Bølger i Forening med de vulkanske Udbrud truede aldeles at overvælde og begrave dem". Derfor have de bestemt at hel-

ligholde en vis Dag, for at forsamles og opsende deres Bønner, bedende om at blive bevaret fra atter at opleve en lignende Tildragelse. Det synes til os, at saadanne Tildragelser, som fandt Sted ved Frelserens Korsfæstelse, skulle gjøre et stærkt Indtryk paa Folkets Sind, og Beretningen derom vilde sandsynligt blive bevaret i deres Traditioner. Det er derfor meget rimeligt, at den ovennævnte Tradition tyder paa den Tildragelse.

Der er mange andre Traditioner af lignende Beskaffenhed der kunde blive citerede som Bevis paa Mormons Bogs guddommelige Oprindelse, men Pladsen vil ikke tillade at nævne dem her. Nok har blevet sagt, for at overbevise den oprigtige Læser om at Mormons Bog fuldstændig stemmer overens, baade i geografiskt og topografiskt Henseende, med det Land som den beskriver. Velærværdige Hr. Lamb har fortalt os, at det vilde blive umuligt at forfærdige et Kort overensstemmende med Nephiternes Historie og Geografi, og faa det til at passe med Landets nuværende geografiske Beskaffenhed, men vore Undersøgelser have overbevist os om, at det ikke vilde blive et saa vanskeligt Foretagende, og vi tro, at naar Ruinerne i Columbia og Ecuador have blevet nøjagtig undersøgte af nogle af vore Venner, som studerer Mormons Bog, at et Kort da kan blive udarbejdet, som kunde blive omtrent fuldstændigt og vilde blive til stor Hjælp for dem som studerer Nephiternes Historie. Hr. Lamb siger, at der har fordret en stor Genius til at optænke nogle af de Navne som forekomme i Mormons Bog; men om han ikke selv var saa forblindet, saa vilde han let kunne indse, at det fordrede en langt større Genius til at lede en Koloni fra Jerusalem over Arabien, at betegne en Route gjennem et Land hvorom Forfatteren ikke havde den mindste Kundskab, at beskrive Flodernes Løb, at finde Vandkilder i den tørre Ørken, og dog faa denne Route til at stemme overens med den mest befærdede og bedste, som nu findes der i Landet. At sende Skibe ud paa et ukjendt Hav, og dog føre dem iland netop hvor Havstrømmen vilde drive et Skib om det nu skulle udsendes og drives af Vinden. Det er mærkeligt, at han skulde bygge sin første By, hvor Antikvarere nu finde de ældste Ruiner, og at han byggede sit Tempel lig Salomons Tempel med Facaden mod den oprindende Sol, hvilket bevises af Ruinerne som nu ere opdagede. Det er ogsaa mærkeligt at han skulde bygge Fæstninger paa de Steder hvor de senere opdagedes i Ruiner, og at han beskriver store Veje, i Landstrækninger, hvor de nu ere opdagede, samt at han orienterer de mest befolkede Steder hvor Nutidens Optegnelser bevise at de have existeret. Det er visselig ogsaa mærkværdigt, at han kunde beskrive Stater og Grænselinier i et Land, som han ikke havde nogen Kundskab om, og dog faa dem til aldeles at stemme overens med Landets nuværende Udseende, samt at han kunde beskrive Beliggenheden af Byer, Floder, Bjerge og Dale, og tillige underrette os om Afstanden mellem de forskjellige Steder, og faa det hele i Harmoni med Landets nuværende Geografi. Han siger os hvor Floderne kunde overvades, og underretter os om de mest tilgjængelige Bjergpas, han byggede sine Skibsværft ved de mest naturlige Havne og siger os i hvilken Retning Vindene blæste og mange andre Ting. Han fortæller os om Lande, som vare aldeles ukjendte for ham.

Det mærkværdigste af Alt er dog, at han omtaler Folket, som et hvidt

og civiliseret Folk, samt at de havde Kundskab om Benyttelsen af Jern, Staal og Messing; at de vare Skibsbyggere, Vognfabrikanter, Haandværkere, ja, at de virkelig havde Kundskab om mange Grene af Kunst og Videnskab, og at de stode paa et lige saa højt Kulturtrin som Fortidens store Nationer paa det østlige Kontinent. Det er ogsaa underligt at han nævner saadanne Dyr som Heste og Elephanter, hvilke ikke vare kjendte at have existeret i Amerika dengang.

Har nogensinde en Romanforfatter fremstillet noget saadant? Nej, aldrig! Det er ikke at undres over at Bogen blev betragtet som et stort Bedrageri for halvtredsindstyve Aar siden; og dens Forfatter en Fanatiker. Men hvad kan Verden sige om den nu? Hvorfra erholdt han denne høje Kundskab? Ikke gjennem Bøger, da alle de store Værker som vi nu have angaaende de omhandlede Lande vare den Gang ikke skrevne. Prescott begyndte ikke a arbejde med sine historiske Værker førend Aaret 1830. Catherwood og Stevens havde ikke endda gjennemtrængt Mexikos og Sydamerikas ubeboede Trakter. Squires havde ikke aabenbaret for os om Inka Civilisationen i Peru. Den store Missisippedal var den Gang kun tyndt befolket, og dets Antikvitet havde endda ikke blevet undersøgt. Der fandtes visselig nogle Arbejder angaaende Amerikas Oldsager, men de vare ufuldstændige og kun grundede paa nogle katolske Præsters Jagttagelser. De vare for det meste skrevne i Manuskripts Form, og i det spanske Sprog, samt vare forvarede i Spaniens Arkiver og i Klostrene i Mexiko og Sydamerika, hvor det katholske Præsteskab holdt nøje Vagt over dem. Dr. Robinson forsøgte at faa Adgang til dem, men blev bortvist. Prescott fik Adgang til flere af disse Samlinger i Aaret 1838, og han var saaledes den første Amerikaner, som erholdt et saadant Previlegium eller Rettighed. Hvorledes erholdt Joseph Smith sin Kundskab? Han var ikke det spanske Sprog, mægtig og kunde ikke have læst Optegnelserne om han havde haft dem. Det er Daarskab at antage, at han kunde have besøgt alle disse Lande, og der gjort personlige Opdagelser. Det ville have fordret alt for megen Tid, ja mange Aar, da Rejsen i de Dage var baade ubehagelig og vanskelig. Han var kun fire og tyve Aar naar Bogen blev udgiven. Betænk de mange Aars Undersøgelser det vilde have medtaget for at frembringe et saadant Værk, og det vilde bringe os tilbage til en Tid, da han ikke var i Stand til at foretage et saadant Arbejde. Det eneste som saaledes staar tilbage, er at erkjende, at han udførte Arbejdet ved guddommelig Hjælp. Bogen i sig selv bær paa hvert eneste Blad Beviser for dens guddommelige Oprindelse, og alle oprigtige Mennesker, som undersøge og overveje dens Indhold, maa erkjende at den har været, og endnu er, et Verdens Under. Et af de største Bevis, som kunne gives er, at Joseph Smith selv troede Bogens Indhold, lige saa ærligt som nogen af hans Efterfølgere; og den blev først og fremst givet til hans nærmeste Venner og antaget af dem, som en guddommelig Optegnelse. De have givet deres Vidnesbyrd derom til den ganske Verden. Og under alle Storme, som de senere have maattet gjennemgaa, have de aldrig tilbagekaldt eller fornægtet dette deres Vidnesbyrd.

---

# Epistel
fra
## Autoriteterne i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Grundet paa de højst urigtige Historier, som i den senere Tid ere blevne cirkulerede angaaende de Sidste-Dages Helliges Lærdomme, Handlinger og Hensigter — gamle Historier, som paa ny ere blevne oplivede og benyttede i politiske Øjemed for at hindre Udlændinger, som tilhører den saakaldte „Mormonkirke", fra at erholde Borgerskab, anse vi det som vor Pligt, paa nævnte Kirkes Vegne, offentlig at imødegaa disse Bagvadskelser og nedlægge vor Protest mod samme. Vi erklære derfor paa det højtideligste, at denne Kirke betragter Blodsudgydelse med den dybeste Afsky, og at vi anse Udgydelsen af et Menneskes Blod, undtagen hvor den borgerlige Lov kræver det, som en Hovedforbrydelse, der bør straffes med Udgydelsen af Morderens Blod efter en offentlig Proces for en lovlig Domstol.

Trods alle de Historier, som høres om myrdede Apostater, saa har dog intet saadant Mord nogensinde fundet Sted og derfor aldrig bleven bevist mod den Kirke, som vi repræsentere. Hundreder af Apostater have vedblevet at bo og virke i dette Territorium (Utah), og mange af disse have erhvervet sig store Formuer, endskjøndt de aldrig lagde Skjul paa deres bittre Følelser mod „Mormonismen" og dens Folk. Selv de, der have gjort det til deres Livsopgave at fabrikere de afskyeligste Løgne og søgt at give dem Skin af Troværdighed ved at anføre udrevne Citater af gamle Taler uden at give den sande Sammenhæng, have uden den mindste Forulempning vedblevet at bo blandt vort Folk indtil denne Dag.

Vi erklære som fuldstændig falsk og grundløs den Beskyldning, at vor Kirke begunstiger eller sanktionerer Mord af Personer der forlader samme eller fornægter dens Principer. Vi ville betragte en saadan Handling som en Hovedforbrydelse, der staar fuldstændig i Strid med vor Religions Grundprinciper.

Guds Aabenbaringer til denne Kirke fastsætter Dødsstraf for Hovedforbrydelser og lærer, at den der forgriber sig paa Liv og Ejendom skal overantvordes til Landets Domstole.

Vi erklære, at ingen Biskop eller andre Embedsmænd i Kirken udøver juridiske Handlinger eller modsætter sig, kuldkaster eller modificerer den borgerlige Lovs Kjendelser. Et Kirkeraad er helt og holdent aandeligt og bestemt til at vaage over Medlemmernes moralske Vandel, og dets Myndighed gaar ikke længere end til at udelukke umoralske Medlemmer fra Kirken.

Uagtet denne Kirke giver sine Medlemmer Raad og Vejledning i alle Livsstillinger, tillader den sig ikke at gribe ind i et Medlems frie Nydelse af alle sociale eller politiske Rettigheder. Valgene i dette Territorium foregaar fuldkommen hemmeligt og uantasteligt. Kirken eller dens Embedsmænd blander sig ikke i nogen Mands Forretninger eller timelige Affærer. Handlefrihed og individuel Ansvarlighed for Gud er en af Kirkens vigtigste Dogmaer. Alting i Kirken maa ske ved fælles Samtykke, og ingen kirkelig Embedsmand ansættes i nogen som helst Stilling uden ved Menighedens eller Samfundets Votum.

Vi erklære, at der findes intet i

Begavelsesceremonierne eller i Kirkens Lærdomme, Pagter og Raad, private eller offentlige, som er fjendtligsindet imod de Forenede Staters Regjering. Tværtimod læres det Kirkens Medlemmer, at Konstitutionen er inspireret af Gud, og det paalægges dem som en guddommelig Befaling at lære at lyde alle Love, som er baseret paa den.

Yttringer af private Mænd i Kirken i en svunden og meget ophidset Periode er bleven pillet op og grupperet saaledes, at Kirkens nuværende Medlemmer faa Udseende af at være Fjender af Regjeringen. Disse Yttringer udtaltes for over tredive Aar siden, da formedelst principløse Embedsmænds Løgne, som senere bevistes at være aldeles ugrundede, en Armé sendtes til Utah som af Folket, der var 1500 Mil fjernet fra nærmeste Jernbane, ansaaes som en Pøbel, der kom for at forny de blodige Scener, som de gjennemgik nogle faa Aar forud. Paa denne Tid herskede der stor Ophidselse i Utah, og skarpe Ord brugtes; men ingen yttrede noget Fjendskab mod Regjeringen eller Landets Institutioner. Vore fremragende Mænd indskrænkede sig til at fordømme forræderiske og løgnagtige Embedsmænd, som vanærede den Magt, de repræsenterede. Kritik over Regjeringsembedsmændenes Handlinger ansaas ikke den Gang, lige saa lidt som nu, som Forræderi mod Nationen eller som Fjendskab mod Regeringen. Her kan det ogsaa være passende at anføre, at aldrig har Medlemmer af Kirken ringeagtet denne Nations Flag eller en Gang tænkt derpaa, men vi have altid æret det som et Emblem paa Frihed og Ret.

Vi erklære ligeledes, at denne Kirke gjør ikke Fordring paa at være et selvstændigt, verdsligt Gudsrige eller en Stat i Staten, hvis Formaal er at omstyrte de Forenede Staters eller nogen anden borgerlig Regjering. Den er bleven organiseret ifølge guddommelig Aabenbaring som Forberedelse for Kristi anden Komme. Den forkynder, at „Guds Rige er kommet nær". Dens Medlemmer befales af Gud at være de bestaaende Regjeringer underdanige, indtil Kristus kommer, hvis Ret det er at regjere.

Kirkens Regjering og den borgerlige Regering er helt adskilte og affondrede fra hinanden i vor Teori og Praxis, og vi anse det som en Part af vor Livsopgave at understøtte og opretholde vort Lands Institutioner.

Vi forlange ingen religiøs Frihed, som vi ikke ere villige til at tilstaa alle andre. Vi fordre ingen borgerlig eller politisk Rettighed, som ikke er garanteret og skjænket andre Borgere. Vi ønske at leve i Fred og Harmoni med de Forenede Staters Regjering og Folk som en uadskillelig Del af Nationen. Vi anse alle Forsøg paa at nægte kvalificerede Udlændinge Borgerskab og legitime Borgere Stemmeret, blot fordi de ere Medlemmer af Mormonsamfundet, som en upolitisk, urepublikansk og højst farlig Krænkelse af den borgerlige og religiøse Frihed.

Trods de Forurettelser vi have lidt som Følge af ulovlig Fortolkelse af Nationens Love, anse vi disse Forurettelser som tilføjet af Individer og ikke af Regjeringen, og vi agte ved den Almægtiges Hjælp, at staa urokkelige i vor Troskab mod denne Republik og i Kampen for dens Bestaaen og konstitutionelle Principers Bevarelse.

Vi appellere paa det højtideligste til den amerikanske Presse og det amerikanske Folk ikke at dømme de Sidste-Dages Hellige uhørt. Skal vi altid dømmes efter vore Fjenders falske

Vidnesbyrd og aldrig tilstedes Lejlighed til at repræsentere os selv?

I Retfærdighedens, Fornuftens og Humanitetens Navn bede vi, opsæt eders Dom, indtil en grundig Undersøgelse er foretaget, og alle Fakta vedrørende Mormonspørgsmaalet kan lægges for Dagen. Og vi appellerer til den Evige Dommer over alle Mennesker og Nationer at hjælpe os i Kampen for vor retfærdige Sag.

Saltsøstaden, den 12te December 1889.

Wilford Woodruf,
George Q. Cannon,
Josef F. Smith.
Præsidentskabet over Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Lorenzo Snow,
F. D. Richards,
Brigham Young,
Moses Thatcher,
Francis M. Lyman,
John Henry Smith,
George Teasdale,
Heber J. Grant,
John W. Taylor.
M. W. Merrill,
A. H. Lund,
Abraham H. Cannon.
Medlemmer af Apostlernes Raad.

John W. Young,
Daniel H. Wells.
Raadgivere.

---

## De „Kristnes" Fremgang blandt Hedningerne.

En af den engelske Kirkes fremragende Mænd, (Canon Isaak Taylor) har draget den religiose Verdens Opmærksomhed paa den ringe Fremgang, som Kristendommen gjør iblandt Hedningerne.

Han siger, at Dr. Malclear, som er den paalideligste Autoritet i denne Henseende, anslaar det aarlige Antal af Hedninger, som omvendes gjennem kristne Missionærer i Asien og Afrika, til 60,000. Om dette Antal er nogenlunde korrekt, siger den ovenanførte Embedsmand, saa skulle de nuværende Missionsforeninger behøve 183 Aar til at omvende saa mange Hedninger, som et Aars naturlige Forøgelse vil tilvejebringe iblandt dem. Med andre Ord, det behøves, for at kunne svare til den aarlige Forøgelse af dette Folk, at omvende 183 Gange flere end de nu gjøre. Om dette kunde gjennemføres, saa forblev der dog altid 920 Millioner uomvendte Personer i Asien og Afrika.

Canon Taylor finder endnu større Besværligheder ifølge „The Church Missionary Societys"s Rapport. Han siger: Det viser sig at det vilde tage nævnte Forening, hvilken udfører omkring en tredjedel af al Missionsvirksomhed, 2,750 Aar for at vinde Proselyter nok til at svare til Forøgelsen blandt den hedenske Befolkning i Løbet af et eneste Aar, følgelig, om de Omvendte forbleve trofaste vilde det medtage 330 Tusind Aar at omvende alle Hedningerne." Han beviser, at det ofte koster fra 1,200 til 1,400 Kroner for hver Person som omvendes. Han siger: „I Ægypten, Persien, Palæstina og Arabien have 119 Missionærer, udsendte fra „The Church Missionary Society" virket i de to sidst forløbne

Aar, uden noget Resultat. I Arabien lovede en Røver, som blev plejet af en Missionær, at afholde sig fra Røveri i ti Dage. I den største By, af den ældste Del af de Vest-Afrikanske Besiddelser, bekjende alle de ugudelige Magdalenerne (Skjøger) sig til Kristendommen, og den fornemste blandt dem, roser sig af, at hun „aldrig har udeblevet fra Kirken ved Altergang". For tre Aar siden opstod der en Strid i en By, hvor den største Del af Befolkningen var „Kristne", hvorved flere bleve dræbte, og de som vandt Sejr kogte og spiste sine Offere. Som Straf for dette erklæredes, at de for en kort Tid skulde betragtes som uværdige til at veren."

Canon Taylor synes ikke om den Maade som man nu benytter sig af, til at omvende Hedningerne. Han siger: „Om Paulus, førend han begyndte sine Missionsrejser, havde fordret, af Jacob og en Komité i Jerusalem, en Forsikring paa 6,000 Kroner aarlig, samt at forskaffe sig en skyggefuld Bungalow (Sommerhus), en Punkah (en Slags Luftmaskine) og en Ekvipage, saa havde han visselig afslaaet; thi han havde modtaget Evangeliet for Intet og forventede at give det for Intet."

De fleste kristne Samfund have den Idé, at den hele Verden kunde omvendes til Kristendommen ved deres Missionsvirksomhed; men Canon Taylor siger, at en saadan Forventning er taabelig i Betragtning af de Midler, som anvondes i dette Øjemed.

Naar man betragter ovenstaaende, som giver en kortfattet Underretning om den Maade hvorpaa Kristendommen eller det saakaldte Evangelium bliver forkyndt iblandt Hedningerne i denne Tid og Slægt, saa drages Tanken uvilkaarlig tilbage til den fjerne Fortid, naar vor Frelser vandrede her paa Jorden, uden nogensomhelst Bekvemmelighed eller Hjem, og da i sine alvorlige og dybe Betragtninger over den ensomme Stilling, som han indtog her i Dødelighedens Land, udbryder: „Ræve have Huler og Himmelens Fugle Reder, men Menneskenes Søn have ikke det hvortil han kan helde sit Hoved."

Da han udsendte de tolv Apostle saa lod han dem tilfulde forstaa, at der var ingensomhelst Gunst eller Belønning at forvente i denne Verden, men derimod Forfølgelse, Haan og Foragt, ja tilsidst at ogsaa de, ligesom ham selv, skulle drikke den bittre Kalk; thi, siger han, „have de forfulgt mig skulle de ogsaa forfølge Eder."

Med en saadan Forstaaelse vandrede Disciplene ud iblandt Jøder og Hedninger, og forkyndte dem Livets Ord, med en fuldkommen Overbevisning om, at dersom de vedbleve trofaste i at fremme den ædle Sag, hvilken de havde paataget sig som en Livsopgave, saa skulde de i den tilkommende Verden modtage det evige Liv som Belønning for alle deres Savn, Lidelser og Opofrelser, og tillige at sidde paa Thrower og dømme de tolv Israels Stammer.

Det vil ogsaa være paa sin Plads, her at mindes vor Frelsers Udtalelse angaaende saadanne Personer som tage sig selv den Frihed at være Præster og Evangeliets Forkyndere. Han siger: „Mange skulle sige til mig paa hin Dag Herre! Herre! have vi ikke propheteret i dit Navn? og have vi ikke uddrevet Djævle ved dit Navn? og have vi ikke gjort mange kraftige Gjærninger ved dit Navn? Og da vil jeg bekjende for dem: jeg kjendte Eder aldrig; viger bort fra mig, I, som beflitte Eder paa Uret."

---

# Den 1ste Februar 1890.

## Oppositionens Anstrengelser.

Gud, vor himmelske Fader har ved visse Lejligheder draget Sløret tilside og tilkjendegivet for sine trofaste Tjenere baade Fortidens og Fremtidens Begivenheder, saavel for deres som for alle Menneskers Fordel og Gavn. I Særdeleshed blev Johannes, den elskede Discipel, begunstiget i saa Henseende, idet han i det himmelske Syn saa den store Strid som førtes i Himmelem førend Menneskets Komme her paa Jorden. Han siger: „Og der blev Strid i Himmelen, Michael og hans Engle strede mod Drageu, og Dragen streed, og dens Engle, Men de mægtede Intet; ej heller blev deres Sted ydermere fundet i Himmelen, og den store Drage blev nedstyrtet, som kaldes Djævelen og Satanas, som forfører den ganske Verden, blev nedstyrtet paa Jorden; og hans Engle bleve nedstyrtede med ham. Og jeg hørte en stærk Røst i Himmelen, som sagde: nu er Saligheden og Kraften og Riget blevet vor Guds, og Magten hans Salvedes; thi nedstyrtet er vore Brødres Anklager, som anklagede dem for vor Gud Dag og Nat, men ve dem, som bebo Jorden og Havet; thi Djævelen er nedstegen til Eder. Han haver stor Vrede, fordi han veed, at han kun haver liden Tid."

Sandheden af denne Tilkjendegivelse stadfæstes af Bibelen saavelsom andre historiske Værker; thi ikke før var Mennesket sat paa Jorden førend denne Magt fremstillede sig og med smigrende Ord og lokkende Talemaader bevægede Kvinden til at nyde af den forbudne Frugt, som vistnok med Tiden vil have de ønskelige Følger, men paa den anden Side var Aarsagen til Sorg, Nød, Kummer, Elendighed og Død. Efter at Lucifer, tilsyneladende, saaledes havde vundet Sejr over Mennesket, idet Grundvolden til Død og Opløsning derved var lagt, saa nærmede han sig Cain og indgød i hans Sind Had og Misundelse, som havde til Følge at han slog sin Broder Abel ihjel, der saaledes blev det første Offer af den menneskelige Familje her paa Jorden. Denne Indflydelse og Magt har gjort sig gjældende fra den Tid og ned igjennem alle Tidsaldre indtil denne Dag. Det var begrundet paa Misundelse og Had, foraarsaget af denne Magt, at Jakobs Sønner solgte sin Broder Joseph til Ismaeliterne. Det var denne Magt som forhærdede Farao, saa at han ikke vilde lade Israel fare. Det var denne Indflydelse som ophidsede Israels Børn, imedens de vare i Ørkenen, til Gjenstridighed mod Moses og Herrens Salvede. Vi kunne med Sandhed sige, at det har været denne Magt som har inspireret Konger, Fyrster, Folk og Nationer til at imodstaa Guds Hensigter og Planers Gjennemforelse, lige ned til Kristi Komme i Kjødet. Lucifer anstrængte sig da fornemlig til det yderste i at bevæge vor Forløser til at ære og tilbede sig, idet han viser ham Verdens Rigers Yndest, Gunst og Herlighed med Løftet om, at dette skulde blive Belønningen for hans Ærefrygt for ham; men i Frelseren fandt han en Modstandskraft, som ikke kunde overvindes, og følgelig forlod han ham og søgte at overvinde de af hans Brødre som ikke besad de fuldkomne Modstandskræfter.

Juda Ischariot, en af de Tolv, gav efter i Prøvelsens og Fristelsens

Time, hvorimod de andre Apostler, uagtet deres Eftergivelse og Ufuldkommenhed, vedbleve trofaste til den Sag, som de havde indviet sig, men for at overvinde dem benyttede Forføreren Skriftkloge og Farisæer som Midler til at rydde dem, saavelsom Tusinder af Mænd og Kvinder, der havde modtaget det samme Vidnesbyrd, af Vejen, indtil den hele Kirke havde til at tage sin Flugt til Ørkenen, hvor Gud havde beredt et Sted for den.

Fra den Tid har Lucifer arbejdet med den yderste Anstrængelse for at gjennemføre sine Trusler og grundfæste sit Rige paa Jorden. Paa samme Tid har vor himmelske Fader ogsaa arbejdet, idet han har oprejst indflydelsesrige Mænd, der have trodset Uretfærdighed og Tyrani, saa at vi, som en Følge af deres Bestræbelser, kan nyde Privilegier og Rettigheder som vore Fædre ikke kjendte noget til. I Særdeleshed har vor evige Fader paa denne Tid lagt for Dagen sin Bestemmelse i at gjennemføre sine evige Beslutninger, idet han oprejste Profeten Joseph Smith og ved ham organiserede sin Kirke paa Jorden med alle de nødvendige Embedsmænd til at forvalte Kirkens Ordinancer; men ikke før var dette udført førend at Lucifer inspirerede Præster og Demagoger til at raabe Bedrageri og falske Profeter, og saaledes ophidsede disse Folket i de Forenede Stater til at udøve Vold mod denne ædle Yngling, saavelsom Hundreder af hans Brødre og Søstre. Selv led han Døden og beseglede, i Aaret 1844, sin Mission med sit Blod, og da var der lige som en Tilfredsstillelse iblandt Oppositionens Rækker. Men Herren oprejste da den mægtige Leder og Profet, Brigham Young, som førte de Hellige over de store Sletter, ind i de tørre og ufrugtbare Dale i Klippebjergene, hvor de, med forenet Arbejde og Anstrængelse, samt ved Guds Velsignelse, bragte Ørkenen til at blomstre som en Rose. De havde dog ikke længe været bosatte der, førend Oppositionens Aand oplivedes paany, og bevægede de Forenede Stater til at sende en Armé til Utah i 1857, hvilket dog ingenlunde havde nogen skadelige Følger, men paa den anden Side var til stor Gavn for de Sidste-Dages Hellige.

Fra den Tid og indtil nu har Demagoger søgt til paa det alleryderste at misrepræsentere dette Folk, og som en Følge have uretfærdige og ukonstitutionelle Love blevet indførte, hvilke have foraarsaget megen Sorg, thi derved ere Fædre Mødre og Børn blevne nødte til at skilles.

Vi ønske fornemlig at henlede vore Læseres Opmærksomhed paa den Epistel som findes paa et andet Sted i dette Nummer af „Stjernen", der hentyder til den Uretfærdighed som for Tiden udøves mod de Hellige i Utah, idet uretfærdige Dommere, samvittighedsløse Sagførere og ildesindede Personer gjøre Alt som staar i deres Magt, for at fratage alle Medlemmer af Kirken deres borgerlige Rettigheder, og ubetinget forhindre enhver som bekjender sig til dette Samfund fra at erholde Borgerskab, med et Ord, *at gjøre det hele Folk*, som har opdyrket de golde Ørkener og bragt dem til at blomstre som Rosen, *politisk umyndige*. Saaledes opfyldes hvad som Herren siger ved Profeten, at dette Folk skal blive bragt i Fangenskab, og hvorlænge det vil vedvare ere vi ikke i Stand til at sige, men ligesaa vist som at Profetierne ere blevne opfyldte i andre Henseender, saa vil ogsaa det ske, som Herren siger paa et andet Sted, at han vil oprejse en Mand ligesom Moses, og føre sit Folk ud fra Trældommens Aag. Vi ville her sige, og det med Bestemthed, at det kun vil blive

dem som lever i Overensstemmelse med Evangeliets Fordringer, og som tilfulde forstaa at anerkjende Herrens Haand og alvise Styrelse, samt udøve Retfærdighed til Næsten, som vil blive befriet fra det trykkende Aag, og blive indsatte i alle Rettigheder henhørende til Borgere i Guds Rige, og ved disse vil Guds Hensigter og Planer gjennemføres paa Jorden, thi Michael, Erkenglen, den gamle af Dage, vil stride for dem og overvinde ham som tragter efter Lammets Throne, ligesom han gjorde i Himmelen, og tilsidst som Aabenbareren Johannes siger: „Sværge ved hans Navn som lever evindeligen at der ikke mere skal gives Tid", — thi den gamle Slange skal bindes og Freden skal igjen oprettes blandt alle Tungemaal og Folk, og den hele Skabning skal glæde sig under de Retfærdiges Frigjørelse, thi Guds Kundskab skal da skjule Jorden ligesom Vandet skjuler Havets Bund.

---

## Beskikkelse.

Ældste C. E. Peterson er herved beskikket til omrejsende Ældste i Sverige, og idet vi paa det hjerteligste anbefale ham til de præsiderende Ældster i de forskjellige Konferencer, nedbede vi Herrens Velsignelse over ham i dette hans nye og ansvarsfulde Kald, og haaber at de Hellige vil lytte til hans Instruktioner, Raad og Formaninger, som uden Tvivl vil blive til deres Gavn og Velsignelse.

C. D. Fjeldsted,
Præsident for den skandinaviske Mission.

---

# Guds Handlemaade med sit Folk, før og nu.

(Af C.)

(Sluttet.)

Vi ville nu henvende vor Opmærksomhed paa nogle af de Begivenheder, som henhøre under det her omhandlede Emne, og enten ere eller ville gaa for sig i vor egen Tid.

Vi finde saaledes et ejendommeligt Folk bosat i Klippebjergenes Dale, hvor de have forvandlet de forhen øde Egne til frugtbare Marker, opbygget Stæder og Byer, samt anlagt Haver, vandede ved mile-lange Kanaler fordi der ikke falder tilstrækkelig Regn. De have ligeledes anlagt Templer, Seminarier, Skoler og Fabrikker, hvor aandelig Udvikling gaar Haand i Haand med fysisk Virksomhed. De have deres egen ejendommelige sociale Ordning, i visse Henseender aldeles ulig andre religiøse eller politiske Samfunds, og — mærkeligst af Alt — de ere for en stor Del sammensatte af forskjellige Nationaliteter, hvis karakteristiske nationale Ejendommeligheder og Traditioner under almindelige Omstændigheder, vilde have gjort det meget vanskeligt, om ikke umuligt for Nogen at bringe til harmonisk Enhed. Dog er dette Folks Enighed — baade i religiøs og politisk

Henseende — netop det Princip, der har opvakt vore Medmenneskers Forargelse, Had og Forfølgelse, og det er den virkelige Aarsag til at Folket, som nu bor i Utah, nedsatte sig der.

De Sidste-Dages Hellige, som almindeligvis ere bedst kjendte under Navnet „Mormoner", har deres Historie, for en stor Del skreven med deres Martyrers Blod. Fra Højen Cumorah, i den vestlige Del af Ny York Stat, have de lidende, forfulgte Hellige efterladt deres Spor og Mærkesteder igjennem Staterne Ohio, Missouri og Illinois, samt gjennem Jowas og Nebraskas, den Gang ubeboede Egne, ind i Hjærtet af Amerikas store Bjergland, og de ere endnu Gjenstand for Had, Forfølgelse og Undertrykkelse, paa Grund af de Fordomme, som principløse Demagoger og fanatiske Religionister have opvakt imod dem. Disse, de Helliges bittre Fjender, bruge som Feltraab: Bort med den Slags Enighed, som Præstedømmet har bragt i Stand! Ingen Indsamling! Hvor ligner ikke disse forblindede Mennesker, Jøderne, som raabte imod Frelseren: „Bort med ham, vi ville ikke at denne skal herske over os." Og dog var Jesus den af den Almægtige bestemte Verdenshersker, for hvem „hvert Knæ skal bøje sig; deres i Himmelen, paa Jorden og under Jorden" (eller hinsides Graven). Selv nu pryder Korset, som den Gang var det mest vanærende Henrettelsesmiddel, Kongers og andre Standspersoners Bryst, medens Millioner i dybeste Ærefrygt søge Gud om Frelse og Barmhjærtighed foran Billedet af den korsfæstede Messias, som hans Samtidige forkastede.

Josef Smith var en Profet, som af Gud, var benaadet med himmelske Syner og Aabenbaringer; han var et Redskab i hans Haand, bestemt til Menneskeslægtens Forbedring. Han kaldte paa Alle, at tro paa og tilbede den eneste sande Gud, „som har skabt Himlen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder", samt forkyndte denne Slægt, at „Herrens Doms Time var nær.". Dette er den egentlige Aarsag til det Had, som har frembragt saa megen Lidelse og Sorg for ham og hans Folk indtil denne Dag, og der findes uden Tvivl, nu, ligesom der før fandtes Folk, der troede at bevise Gud og deres Religion en Tjeneste ved at tage Del i saadanne barbariske Forfølgelser.

Men vi finde den hellige Skrift fuld af tydelige profetiske Vidnesbyrd om disse Begivenheder, som Menneskene, i deres Blindhed, have forsøgt at forhindre. Forfølgelse i Oldtiden viste sig lige saa frugtesløst som den vil vise sig i denne Uddeling, uden forsaavidt, at Menneskenes Modstand bliver, af Gud benyttet til at fremskynde hans Planer. Som allerede før bemærket var Præstedømmet og Indsamlingen næsten altid de vigtigste Midler, som Gud satte i Virksomhed, naar han havde en mere end almindelig betydningsfuld Gjerning at udføre paa Jorden, og det var derfor at vente, selv uden Skriftens profetiske Vidnesbyrd, at Herren vilde ogsaa sætte disse to mægtige Principer i Virksomhed, naar „hans Doms Time" stundede til.

De Sidste-Dages Hellige opfylde aarlig Profeten Esaiæ Spaadom, idet de fra mange forskjellige Dele af Verden „gaa op til Herrens Bjærg" for „at vandre paa hans Stier" (Esaias 2, 2, 3); de forlade deres gamle Fædrelande, samt ofte dyrebare Slægtninge og Venner maaske for stedse, og dog „gaa de til Zion, med Frydesang og evig Glæde" (Esaias 35, 10); de samles som oftest kun „En af en Stad

og To af en Slægt", og dog er det Herren, Jehova, som har sagt, at han vilde saaledes „føre dem til Zion", samt „give dem Hyrder efter sit eget Hjærte, og de skulle føde dem med Kundskab og Forstand" (Jer. 3, 14, 15). Kunde disse Profetier nogensinde blive opfyldte uden at Præstedømmet, disse Guds udvalgte Hyrder maatte tage en virksom Del i dette store Indsamlings Værk?" „Derfor se, de Dage komme, siger Herren, at der ikke ydermere skal siges; Saa vist som Herren lever, som opførte Israels Born af Ægypti Land! men saa vist som Herren lever, som opførte Israels Børn af Nordenland og alle Landene, der som han havde fordrevet dem hen! Og jeg vil føre dem tilbage til deres Land, som jeg gav deres Fædre. Se, jeg sender til mange Fiskere, siger Herren, og de skulle fiske dem; og derefter vil jeg sende til mange Jægere, og de skulle jage dem fra Bjærgene og fra alle Hoje og ud af Hulerne i Klipperne; thi mine Ojne ere over alle deres Veje." (Jer. 16, 14—17.)

Hvor findes der en eneste kristen Sekt, som har faaet Øje for dette store Princip eller som har vovet at bringe det i praktisk Anvendelse? Hverken blandt Katoliker eller Protestanter findes der noget Spor af Begrebet om denne, den sidste Tids største og mærkeligste Begivenhed, der endog skulde stille Jehovas mægtige Gjærninger ved Moses i Ægypten, aldeles i Skyggen. Der maatte en Guds Profet til at begynde en saadan Gjerning, og det vil tage andre, af den Almægtige, kaldede og udrustede Tjenere til at fortsætte og fuldføre et saadant Værk, men der vil ogfaa behøves Foraoe'r i denne Tid, ligesom under Moses, for at Guds Kraft kan komme til at vise sig i sin hele Herlighed. Lad de Ugudelige og de Forblindede derfor kun stride imod Guds Værk! de kunne dog, med al deres Modstand, kun fremskynde Guds Gjerning en Smule hurtigere. „Thi se Dagen kommer, der brænder som en Ovn; da skulle alle Hovmodige og Hver, som gjør Ugudelighed, være Halm, og den Dag, den som kommer, skal optænde dem, sagde den Herre Zebaoth, som ikke skal lade dem Rod eller Gren." (Mal. 4, 1.) „I ere mine Vidner, siger Herren, og min Tjener, som jeg udvalgte, for at I skulde vide det, og tro mig og forstaa, at Jeg er, for mig er ingen Gud dannet, og efter mig skal ingen være . . . Ogsaa fra den Dag til, er Jeg, og der er ingen, som kan redde af min Haand; jeg gjør en Gjerning, og hvo kan afvende den?" (Esaias 43, 10—13.)

Blandt de allerførste Aabenbaringer, som Gud gav ved Profeten Josef til Kirken, var ogsaa, blandt andet, følgende om dette Emne: „Og I ere kaldte til at udføre mine Udvalgtes Indsamling; thi mine Udvalgte høre min Røst og forhærde ikke deres Hjærter, hvorfor den faste Beslutning er udgaaet fra Faderen, at de skulle blive indsamlede til eet Sted paa dette Land, for at berede deres Hjærter og blive beredte i alle Ting til den Dag, da Trængsel og Ødelæggelse skal udsendes over de Ugudelige; thi Timen er nær, og Dagen kommer snart, da Jorden er moden, og alle de Hofmodige, og de som gjøre Ugudelighed, skulle være som Halm, og jeg vil opbrænde dem, siger Hærskarernes Herre." (Pagtens Bog 10 Stykke 2.) Denne Erklæring om Herrens Beslutning, i Forbindelse med Evangeliets Gjengivelse, blev given i September 1830, altsaa blot nogle Maaneder efter at Kirken var blevet organiseret med

kun sex Medlemmer. Ingen, uden en sand Guds Profet turde have udtalt sig saaledes, og kun en sand Profets Ord, vilde gaa i Opfyldelse, under den Almægtiges Styrelse, trods Menneskenes forenede Modstand.

Den 3die November 1831 gav Herren sin Tjener Josef en anden Aabenbaring angaaende Indsamlingen til Zions Land, hvoraf vi gjøre følgende Uddrag: „Udsender min Kirkes Ældste til Folkene, som ere langt borte, til Øerne i Havet. Sender ud til fremmede Lande, kalder paa alle Folk; først paa Hedningerne, og derefter paa Jøderne. Og se, dette skal være deres Raab, og Herrens Røst til alle Folk: Drager op til Zions Land, at mit Folks Grænser maa udvides, og hendes (Zions) Staver maa blive befæstede, og at Zion maa udsprede sig til Egnene rundt omkring; ja lad det Raab gaa ud iblandt alle Folk: Vaagner op! staa op og gaa ud at møde Brudgommen! Se Brudgommen kommer, gaar ham imøde! Bereder Eder til den store Herrens Dag." (Pagtens Bog, 108de Stykke 3.) Fra Tid til anden gav Herren sin Tjener Josef, Profeten, andre Aabenbaringer, eftersom Omstændighederne gjorde det nødvendigt for at dette store Foretagende kunde ske med Orden og paa en planmæssig Maade. Det blev derfor nødvendigt at Mænd der vare betroede en større eller mindre Del af det hellige Præstedømme, maatte tage virksom Del i Indsamlingen af Guds Folk, som de maaske selv havde bragt til at tro paa Guds Aabenbaringer i denne, saa vel som i andre Tidsaldre. Dette kunde ikke ske, ved blot at synge Salmer eller udøve andre udelukkende religiøse Pligter, saasom at faste, bede, prædike eller læse i Bibelen; thi skjøndt disse Andagtsøvelser var baade nyttige og nødvendige til visse Tider, saa var Indsamlingen forbundet med mange andre Pligter, der, skjønt de vare af en mere timelig Beskafienhed, dog ligesaa meget angik Guds Værk i de sidste Dage, som Omvendelse og Daab til Syndsforladelse. For at rejse i de Dage behøvedes der Trækdyr og Vogne, dette fordrede Kudske og, hvor større Selskaber rejste sammen, ogsaa Ledere, som kunde arrangere Selskaberne paa den hensigtsmæssigste Maade, saa at Orden, Bekvemmelighed og god Forstaaelse kunde vedvare under disse for de Fleste aldeles nye og uvante Omstændigheder. Derfor bleve de Ældste, Herrens Tjenere, almindeligvis kaldede og beskikkede til at lede de Helliges Emigrations Selskaber, og disse søgte atter Herrens Bistand, ved at kalde de dem anbetroede Selskaber sammen til Bøn, Morgen og Aften under hele Rejsen, samt med det samme give saadanne Instruktioner, som Tidens Omstændigheder fordrede. Saaledes se vi Guds Visdom i at lade Præstedømmet og Indsamlingen staa i den nøjeste Forbindelse med hverandre, og at de timelige Pligter, som Rejselivet medførte vare uadskillige fra de aandelige.

For bedre at illustrere dette ville vi give en kort Skildring af en Scene i et Emigrations-Selskab paa Sletterne, saaledes, som Tusinder, der nu bo i Utah, have oplevet dem. Vi antage at det er Morgen, og at Selskabet er lejret. Ved Daggry begynder der at vise sig Tegn til Opbrud, idet man ser Lejer-Baalene blusse op uden om „Vognborgen". Ja, en Borg eller Forskansning af Vognene, (som om Dagen, naar Selskabet er under Rejsen, er strakt over Sletten maaske en dansk Fjerdingvej eller mere,) er virkelig dannet ved, at de ere kjørte sammen paa en saadan Maade, at de danne to store

Halvcirkler, hvis Ender mødes og derved danne et aabent Rum indenfor, der, i Tilfælde af et Angreb af de den Gang vilde Indianere, vilde tjene som en Forskansning. Dette var ikke det eneste Brug, som der blev gjort af „Vognborgen"; thi, vi tænke os nu, at Solen er oppe, Frokosten færdig og fortæret, Sengeklæder og andre løse Sager pakkede i Vognene, og alle Selskabets Medlemmer, som vare tilstede i Lejren, have under Kaptajnens Ledelse deltaget i Morgen-Andagten, saa ser maa en Støvsky nærme sig Lejren, og efterhaands viser det sig at være den store Hjord af Oxer, der om Natten have været hyrdede under stærk Bevogtning, som nu blive bragte ind i dette Indelukke, for at paalægges Aagene af hver sin Kudsk og siden spændes for Vognen udenfor, da alle Vognstængerne vende ud ad. Paa et givet Signal sættes en vis Vogn i Bevægelse og een efter een følger de andre efter, uden at der sker nogen Uorden, ved at Vognlinjen bliver strakt ud langs Vejen, for atter at ordne sig paa samme Maade ved den næste Lejrplads. Kompagniet er inddelt i Underafdelinger hver med 10 Vogne, og disse have igjen sin Leder, der har Opsynet med dem. Sker der et Uheld i Dagens Løb, ere de andre ni Vogne, til hvilke den Uheldige hørte, forpligtede til at standse, om nødvendigt indtil Skaden er udbedret eller den midlertidige Hjælp tilvejebragt, saa at de alle kunne naa Lejrpladsen om Aftenen. Selskabets Kaptajn har imidlertid udsøgt Stedet, og Alle ordne sig beredvillige, som han anviser. Alt dette var den Gang ligesaa nødvendigt, som at bede til Gud om Beskyttelse og Hjælp under Rejsens Besværligheder og derfor var der Ingen bedre skikkede til at tage Ledelsen af de Helliges Emigrations-Selskaber end gode, trofaste, prøvede og erfarne Ældster, som, ved deres Opofrelse, medens de forkyndte Evangeliet, havde vundet Folkets Tillid og Hengivenhed, og derfor kunde lede dem i Kjærlighedens Baand. Lydighed og Disciplin skete derfor ikke af Tvang, men af Kjærlighed til deres Ledere. Dette var ikke Alt. Mange af disse emigrerende Hellige vare komne fra „Øerne i Havet" og fra andre fjærne Lande i Skibe, og deres Sørejse havde maaske medtaget mange Uger og kostet store Pengesummer. Her maatte altsaa de Ældste, Præstedømmet, fungere som Forretningsmænd og Emigrations-Agenter. De maatte opsøge de billigste og tillige paalideligste Rederier og gjøre Kontrakter for Befordring af disse Selskaber, der undertiden talte mere end Tusinde om Aaret. De modtog og vexlede de Helliges rede Penge, og kjøbte deres Rejsebilleter for Skib- og Jernbane-Rejsen, samt siden Oxer, Vogne, Telte og andet Rejseudstyr, hvilket løb op til mange Tusinde Kroner for eet Selskab, og dog er det endnu ikke hændt, at nogen „Mormon"-Ældste har benyttet en saadan gunstig Lejlighed til at berige sig, ved, som maaske nogle af Verdens Forretningsmænd, at forsvinde med Pengene. I henved 40 Aar have de Hellige, i de skandinaviske Lande, saaledes betroet deres rede Penge til Missionærerne fra Zion, dem, som Herren havde bestemt til at udføre Indsamlingen, og ligeledes ere mange Tusinde Kroner sendte ved disse Mænd til at hjælpe fattige Hellige ud af Babylon for, og dog er der aldrig indløbet nogen Klage til Øvrighederne over Uærlighed hos de Mænd, som have haft baade Folket og deres Penge under sin Bestyrelse. Hvor findes der et lignende Exempel paa Redelighed under lignende Omstændigheder? Og dog raaber man om Guds Tjenere, at

de ere Bedragere. — Er Ærlighed og Bedrageri da saa let forenelige, især naar Ærligheden er lagt for Dagen ved Bestyrelsen af den saakaldte „uretfærdige Mormon", som har bragt saa mangen verdslig Storhed til at lide Skibbrud." En saadan Slutning er ikke forenelig med Erfaringens Vidnesbyrd. Det maa altsaa tjene, som et stærkt Bevis for, at disse Zions Udsendinge, de Ældste, ere ledede af ædlere Motiver end man almindeligvis vil indrømme, og at de idetmindste ere oprigtige Mennesker, som fortjene Tiltro.

Det var ikke uden Grund derfor, at Herren sagde, at han vilde benytte de Ældste til at indsamle Israel, som var adspredt i Verdens forskjellige Lande. Hvem ellers kunde han betro en saa ansvarsfuld Gjerning? De Ugudelige vilde kun udplyndre de Hellige; de sekteriske Præster vilde maaske korse sig og bede Gud, paa Skrømt at bevare sig fra en saadan Vildfarelse, og den fanatiske uvidende Mængde vilde sandsynligvis lægge alle mulige Hindringer ivejen, medens en anden Klasse, de Lærde, vilde betragte et saadant Foretagende for at være saa taabelig, at de vilde anse det under deres Værdighed, at skjænke det Opmærksomhed. Ikkedestomindre havde „Faderen fattet den faste Beslutning, at de (Hellige) skulde blive indsamlede til eet Sted paa dette Land," (Amerika,) og de Hellige i Utah's Bjærge, ere Bevis for, at han har været k Stand til at gjennemføre sin Beslutning. De ere komne fra næsten alle Verdensdele og Nationaliteter; de ere blevne befordrede med Sejlskibe, Dampskibe, Haandkarrer, Oxebefordring og Jernbane. De have paa disse deres lange, ofte farefulde Rejser, været beskyttede af den Almægtige og hans Engle paa en underfuld Maade, og de have efterkommet Guds Befaling, som Seeren Johannes, paa Øen Potmos, hørte lyde fra Himlen, han saa, at Babylons Fald forestod: „Gaar bort fra hende, I mit Folk! at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager." (Aab. 18, 4.)

Der forestaa andre endnu mærkeligere Begivenheder, i en forholdsvis nær Fremtid, ifølge hvilken de gamle Profeters Forudsigelser. Saaledes finde vi, at „Herren skal sætte Ægypti Havs Odde i Band, og bevæge sin Haand over Floden, med sit stærke Vejr; og han skal slaa den i syv Bække og lade dem gaa over den tørskoede. Og der skal være en banet Vej for de overblevne af hans Folk som skulle blive tilovers fra Assyrien, ligesom der var for Israel, den Dag han drog ud af Ægypti Land". (Es. 11, 15—16.) „Se, jeg fører dem af Nordenland og vil samle dem fra Jordens Sider, og blandt dem skal være Blinde og Halte, Frugtsommelige og dem, som føde tillige, de skulle komme hid tilbage (til Kanaans Land), en saare stor Forsamling. Og de skulle komme med Graad, og med megen Naade vil jeg (Herren) fremføre dem; jeg vil lede dem til Vandbække paa en ret Vej, de skulle ikke støde sig derpaa; thi jeg er Israels Fader og Ephraim er min førstefødte Søn." (Jer. 31, 8—9.) „Og jeg vil udføre Eder fra Folkene, og sanke Eder af Landene, som I ere adspredte udi, med en stærk Haand og med en udstrakt Arm og med en udøst Grumhed. Og jeg vil føre Eder i Folkenes Ørk, og der gaa i Rette med Eder Ansigt til Ansigt. Ligesom jeg gik i Rette med Eders Forfædre i Ørken, ved Ægypti Land, saa vil jeg gaa i Rette med Eder, siger den Herre, Herre. Og jeg vil lade Eder gaa igjen-

nem under Riset, og jeg vil føre Eder i Pagtens Baand." (Ezek. 20, 34—37.)

Disse Profetier maa opfyldes paa samme Maade, som de der angik Herrens første Komme, nemlig paa en bogstavelig Vis; thi ellers vilde de være værre end unyttige. Vi maa derfor vente, at den Almægtige vil udføre denne sin faste Beslutning, ledsaget af store Undergjerninger, Mirakler og Aabenbarelser; at han vil gjentage Miraklet, som skete for Israels Befrielse, ved det røde Hav og Jordans Flod, og lade „de Overblevne" fra „Nordenland" — der under den Almægtiges Ledelse vender tilbage til det Land, som var lovet Abraham og hans Sæd til en evig Ejendom — gaa tørskoede over disse Vande, „ligesom den Dag han (Israel) drog ud af Ægypti Land." Herren vil desuden gaa i Rette med disse Folk, Ansigt til Ansigt, ligesom han gik i Rette med deres Fædre i Ørken, hvilket mener Aabenbaringer til dem, som ikke ville være tvetydige, men saa overbevisende som de vare til Moses og Folket da de modtog Loven ved Sinai Bjerg. Det er en Gjerning som vil bringe disse Folks Efterkommere til at mindes de Begivenheder, som stode i Forbindelse med samme, paa en højtidelig Maade; thi Profeten Jeremias skriver: „Derfor se, de Dage komme, siger Herren, at der ikke mere skal siges: saa sandt Herren lever, han som opførte Israels Børn af Ægypti Land! men derimod saa sandt Herren lever, han som førte Israels Børn op af Nordenland og fra alle Landene, hvorhen han havde fordrevet dem!" (Jer. 16, 14—15.)

Naar disse Herrens store Gjerninger gaa for sig, ville de Ugudelige og andre aandelig forblindede Mennesker ikke mere være i Stand til at forstaa at det er den Almægtiges Værk, end de nu kunne indse at det er Herren som ved sine Tjenere udsamler sit Folk og opbygger et Zion af de Oprigtige af Hjærtet, der ville tro, at Gud er den samme Fader for sine Børn som han var i gamle Dage, og at han ikke kan bryde eller har glemt den Pagt, som han gjorde med sine trofaste Tjenere for flere Tusinde Aar siden. „Thi se Dagen kommer, som brænder som en Ovn, da skulle de Hofmodige. og den Dag, den som kommer, skal opbrænde dem, siger den Herre Zebaoth, og skal ikke lade dem Rod eller Gren." (Mal. 4.) Der vil altsaa være vantro hoffærdige og ugudelige Mennesker nok paa den Tid, som ville omkomme ved Herrens Komme, skjønt de have levet og været Vidner til Herrens mægtige og underfulde Gjerninger ved Indsamlingen af Israel og dette, Guds gamle Pagtens Folks Gjenindsættelse i deres forjættede Arvelande. Dersom man ønsker at vide Aarsagen til, at oplyste Folk saaledes kunne famle i Uvidenhedens Mørke, medens Aabenbaringens Sol udsender sine Straaler fra Himmelen, saa ville vi lade Frelseren svare: „Blinde ere Blindes Vejledere, men naar en Blind leder en Blind, saa falde de begge i Graven." Sørgeligt, men sandt!

Indhold.



Kjøbenhavn.